

MATĚJ A STRAŠIDLÁCI

Dagmar Čechová
ilustrace Zuzana Slánská

Uáááá

Škřřř



ORIGONA

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-94-3

ID 058-01



Náš milý Matýsku,

*gratulujeme k úspěšnému zvládnutí školního roku
a přejeme krásné prázdniny :)*

teta Ola a Strejda Vít

30. červen 2026

Úvod

Mateo Cors je docela obyčejný černooký kluk s černými vlasy. Jeho oblíbenou barvou je fialová. Narodil se 17. června 2026 a žije v Tenici s mamkou, tatškou a ségrou Saškou. Odpoledne Matěj často tráví hledáním té správné zábavy se svými kamarády Adamem a Dášou.

Jednoho dne Matěje a jeho kamarády potkalo pěkně strašidelné dobrodružství! Děti se dozvěděly, že se jeden opuštěný starý krámk bude brzy bourat, aby místo něj vznikla nová knihovna. Nic už je nezastavilo v jeho prohlídce. Co děti ve starém obchůdku našly? Kdo tam bydlel? Kdo vypadal strašidelně a s kým se děti spřátelily?

Jste zvědaví, co se v tomto příběhu stalo?

Tak otočte stránku a čtěte dál!

1. Lákavé novinky

Od doby, co **Matěj Cors** nastoupil do školy, si byla většina jeho odpolední podobná jako vejce vejci. Ani to dnešní nebylo výjimkou. Když přišel ze školy, udělal si domácí úkoly a nějaké domácí práce, které už ve svém věku zvládal. Jakmile měl však hotovo, jako by do něj vlétl roj divokých včel. Neměl nikde stání a už se viděl venku se svými kamarády.

Před odchodem ještě z okna svého pokojíku zkontroloval počasí a pořádně se oblékl, aby mohl **s Dášou** a **Adamem** zůstat venku co nejdéle. Byla by škoda, kdyby kvůli větru nebo dešti musel nechat hraní a jít brzy domů. Sluníčko na něj ale spiklenecky mrklo přes lehký obláček. Na dálku mu tak slíbilo, že svými hřejivými paprsky zařídí pro jejich všemožné skopičiny dostatek času. Popadl tedy svou oblíbenou **fialovou** mikinu a pe-lášil ke dveřím.

„Koukej, ať jsi doma včas k večeři! A ne abyste venku vyváděli nějaké hlouposti!“ volala **a** za ním **maminka**, jako by dobře věděla **a**, co od té povedené trojice nerozlučných kamarádů může čekat.

„Jasně,“ přikyvoval **Matěj** hlavou ostošest. Měl takové tušení, že dnes ho uklízení nádobí zdrželo o něco déle

než obvykle. Takže na něj kamarádi na smluveném místě nejspíš už budou čekat. Jenže Matěj dobře věděl, že pomáhat doma, aby všechno nezbylo jen na maminku, je správné. A z těch hrnků a talířů přece pil a jedl také on, tak proč by to měla být jen maminčina práce?

„A Matěji?“ houkla na něj maminka ještě z obýváku. „Ne abyste lezli do toho starého opuštěného krámků!“

Opakovala mu to dost často na to, aby to věděl sám. Už dávno přece nebyl mimino, vždyť se narodil 17. června 2026! Jenže, jak se vzápětí ukázalo, maminka měla dnes na srdci přece jen ještě něco navíc.

„Slyšela jsem, že ho mají brzy zbourat a místo něj postavit knihovnu. Takže se tam můžou pohybovat dělníci a stroje a mohlo by to pro vás být nebezpečné,“ vyslovila nahlas své obavy, jak už to tak maminky dělávají. Všechny ty jejich zákazy a příkazy bývají většinou ze strachu o děti nebo pro jejich dobro. „Škoda ho, takový to býval kouzelný krámk,“ posteskla si ještě.

„Jasně,“ zopakoval Matěj ještě jednou, a než si obul boty a vyběhl ven, na něco si vzpomněl a honem odběhl zpátky do svého pokoje. Hlavou už se mu totiž honily dobrodružné myšlenky jedna přes druhou a vůbec je nešlo zastavit.



V tom starém obchodě se prý kdysi prodávalo všechno možné, co člověk doma potřeboval. Jenže byl zavřený, co si Matěj pamatoval. Jeho dveře byly nejdřív zamčené, ale pak se na budově podepsal zub času a dost možná i nějakí vandalové. Přední vchod sice zůstal chráněný mřížemi, ale Matěj, Adam a Dáša dobře věděli, že zadním se dovnitř proklouznout dalo.

Ne že by to snad někdy udělali! Sice je to jednou či dvakrát napadlo, ale za skřípajícími dřevěnými dveřmi na ně zírала jen černočerná tma a schodiště dolů působilo dost strašidelně, než aby tam doopravdy vkročili. Slíbili si, že příště, až budou starší a větší, se rozhodně tolik bát nebudou.

Jenže teď přece nastala naprosto nová situace! Podle toho, co se Matěj od maminky dozvěděl, měli nejspíš poslední možnost tajuplné prostory opuštěného obchodu prozkoumat. Co by tam tak asi mohlo být nebezpečného? Zajímavého nebo dobrodružného by se toho uvnitř jistě našlo dost! Ale jaké opravdové nebezpečí by se mohlo skrývat v docela obyčejném obchůdku? I když, maminka přece mimo jiné říkala, že býval kouzelný! Tím spíš bylo třeba jednat, než bude pozdě!

Matěj přidal do kroku a na místo srazu uháněl jako s větrem o závod... To budou Adam a Dáša zírat, jaké jim nese novinky!

2. Vzhůru za dobrodružstvím

Zírali. Oba. Na **Matěje**, který k nim letěl jako splašené kůzle. Jako by mu snad za patami hořelo. Jeho **černé** vlasy mu přitom legračně poskakovaly kolem hlavy a velké **černé** oči mu zářily vzrušením a neskryvanou touhou po dobrodružství.

Dáša se neudržela a nedala mu moc času na vydýchnutí. Jasně na něm viděla, že jim chce říct něco hodně zajímavého.

„Co se ti stalo, že se k nám ženeš jako vítr?“ vybafla na něj, jakmile byl na doslech.



„To sem běžíš celou cestu?“ zíral Adam. Občas se z legrace honili nebo hráli na babu, ale aby za nimi Matěj tak moc pospíchal, to se ještě nestalo.

„Uf, uf,“ funěl Matěj a snažil se popadnout dech. „Neuvěříte... jaké... mám... zprávy!“ vypouštěl z pusy jednotlivá slova mezi hlubokými nádechy.

„Tak nás nenapínej!“ hořela Dáša zvědavostí.

„Povídej!“ vyzval ho i poslední z trojice kamarádů. „Copak tak zajímavého ses dozvěděl?“

„Máma... říkala...“ Matěj se naposledy řádně nadechl a zbytek věty ze sebe vysypal jako lentilky z krabičky, „že se bude bourat starý krámek!“

Oba na něj překvapeně zírali s otevřenými pusami. Nedocházelo jim totiž, co mu na tom připadá tak úžasné, že kvůli tomu letěl jako závodní kůň na Velké pardubické.

„Takže to znamená co...?“ rozhlédl se po nich Matěj s neskryvanou výzvou v očích. Když kamarádi stále zarytě mlčeli, dokončil svou myšlenku nedočkavě sám. „Že se tam přece musíme vydat co nejdřív! Brzy tam najedou bagry a ten dům zboří. Pak už nikdy, nikdy, ale vůbec nikdy nebudeme mít šanci to tam prozkoumat.“

„To je pravda,“ pokýval Adam zamyšleně hlavou. Dávalo to smysl.

„Chtěli jsme přece počkat,“ pokusila se **Dáša** něco namítnout, protože si přece jen nebyla jistá, jestli už jsou na takové dobrodružství dost velcí. Od posledního pokusu vyrostli sotva o centimetr. Dobře si pamatovala, jak jí tenkrát po těle přeběhl mráz, když za velkého skřípotu otevřeli zadní vchod bývalého obchůdku a zevnitř se na ně vyvalil zatuchlý pach plísně. Nechtěla kazit žádnou legraci, ale při představě, co je čeká, se opět trochu otrásla.

„Jenže teď už přece není na co,“ připomněl jí **Matěj**. „Teď, nebo nikdy! Nemohli jsme přece tušit, že na tom místě budou chtít postavit knihovnu.“

„Knihovnu?“ zopakovala po něm se zaujetím. „To nezní špatně.“

„To sice ne,“ souhlasil **Adam**, „ale takové dobrodružství jako v těch tajemných opuštěných prostorách nás v ní určitě čekat nebude.“

„Na to vem jed,“ kýval hlavou **Matěj** a oba chlapci teď čekali, co jejich kamarádka udělá. Holky se někdy můžou bát o něco víc než kluci a nikdo se na ně za to nemůže ani trošku zlobit. **Dáša** ale nikdy nebyla žádný velký strašpytel.

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec i ona, i když to od ní neznělo nijak zvlášť přesvědčivě. „Zkusíme to a uvidíme. Jdeme!“ překvapila oba své kamarády.

„Teď hned?“ vykulil na ni Adam oči.

„Ano, než si to zase rozmyslím. A co když nám to třeba zbourají hned zítra?“ Narovнала ramena a vypadala najednou tak odhodlaně, že se kluci nemohli nechat zahánbit. Už nešlo couvnout. „Nebo snad máte na dnešek nějaké lepší plány?“ vyzvala je ještě s šibalsky přimhouřenýma očima.

„To se ví, že nemáme!“ zasmál se Matěj. „Jde se!“

A všichni tři kamarádi se rozeběhli k místu, kam kdysi lidé chodili pro chleba a mléko a brzy sem měli znovu zamířit pro něco pěkného ke čtení.

Oběhli budovu starého krámu a před zadním vchodem se všichni jako na povel zastavili. Ať už si vybavili varování dospělých nebo je přemohly obavy, stáli v uctivé vzdálenosti od plechových dveří a nikdo z nich se blíž nehrnul. Nakonec přece jen jako první sebral odvahu Matěj.

8. Marné hledání

„Jak to?“ nešlo **Dáše** do hlavy. „Jak je možné, že kouzla, která jste používali, už neznáte?“

„Spoustu dlouhých let jsme je nepotřebovali, a to pak mozek zleniví. A hlavně, abychom mohli kterékoli z našich kouzel použít, museli jsme se předtím napít kouzelného lektvaru ze sedmi kouzelných bylin a mít v ruce kouzelný medailon velkého Magiona,“ vysvětlovala Bystřice trpělivě.

„Nebo v tlapce. Dokonce i v tlamě to stačilo,“ upřesnil Lískáček. „Jenže ten medailon nemůžu vyčmuchat. Nevoní ani trochu zajímavě. Už jsem tu prošmejdil všechny rohy a kouty, a nic.“

„Tady pořád všichni všechno ztrácejí,“ brblal už zase Rustuf.

„A co to bylo za medailon? Můžeme se po něm podívat s vámi. Třeba se nám ho podaří najít!“ napadlo **Adama**.

„To je pravda.“ **Matěj** byl pyšný, že má tak chytrého kamaráda. „S našimi baterkami se určitě bude hledat líp.“

„Je to takový kovový oválný medailonek. Byla na něm znázorněna hvězda a srdce a kouzelná hůlka,“ popisovala jim Boubelinda.

Děti dlouhé minuty šmejdily svými baterkami za regály a skříněmi i pod nimi, vysmejčily všechny kouty, ale nikde nenašly nic, co by se medailonku velkého Magiona mohlo alespoň trochu podobat. Místo toho vymetly spoustu pavouků, uschlých zbytků jídla a kusů rozpadajícího se zdiva, obalených pavučinami. Ani to je ale od pátrání po medailonku neodradilo. Tak moc chtěly strašidlákům pomoci! Nehodlaly se vzdát, ale nakonec se je od dalšího hledání pokusil přece jen odradit Rýmouš.

*„Zanechte marného snažení,
medailon není k nalezení,“*

mávl beznadějně rukou.

„A hlavně, i kdyby ho někdo nějakým zázrakem objevil, beztak nám nebude k ničemu, když nemáme ten lektvar,“ mumlal si pod vousy Rustuf. „Nechte toho,“ okřikl nakonec děti, „jen tu zbytečně prášíte!“

Matěj, Adam i Dáša tedy poslechli a se sklopenými hlavami a svěšenými rameny se vrátili ke strašidelné skupince.

„Co teď?“ zeptala se Dáša a Adam jen pokrčil rameny. Matěj se však odmítal vzdát.



„Prostě na něco přijdeme. Bystřice, řekni nám, prosím, ještě jednou co nejvíc informací o tom lektvaru i medailonku. Máme dva dny na to, abychom vymysleli, jak vás zachránit,“ obrátil se na starší strašidlici, protože ta toho věděla nejvíc. Oči mu přitom plály rozhodností a odhodláním.

Bystřice tedy vyprávěla. O velkém Magionovi, vládci všech kouzelníků, čarodějnic a strašidel, který pro ně byl něco jako Bůh. Byl všemocný a bez jeho pomoci byli ztraceni. Medailonek s vyobrazením hvězdy, srdce a hůlky, což byly Magionovy atributy, jim dával sílu uskutečnit všechna kouzla a využít nadpozemských schopností, které jako strašidla mohli mít.

Matěj s Adamem a **Dášou** pozorně poslouchali a přikyvovali, aniž by kdokoli z nich nejmoudřejší strašidlici přerušoval.

Ona pak přidala ještě povídání o lektvaru, který se skládal ze sedmi čarovných bylin a tomu, kdo se ho napil, dával schopnost vzpomenout si na přesné znění daného kouzla a moc jej provést, aniž by se tím sám příliš vysílil.

Dáša zpozorněla. „Co to má být za byliny? Máte přesný recept?“ zajímala se.

„To nemáme,“ zakroutila Boubelinda hlavou. „Musí být kouzelné a musí jich být právě sedm. Jiná podmínka

tam snad není..." dodala nejistě a rozhlédla se po ostatních. Ani oni zjevně žádnou další neznali.

„Napadá vás to samé, co mě?“ otočila se **Dáša** s úsměvem na kluky.



Matěj pochopil a už podruhé byl dnes pyšný na to, jak chytré a šikovné kamarády má. „Skvělý nápad!“ plácl si s **Dášou** a oba se otočili k **Adamovi**.

I jemu to po chvilce došlo a plácl se dlaní do čela. „No jo! To by mohlo jít...“ Plácl si s nimi oběma také.

Aniž by strašidlákům vysvětlovali detaily, **Matěj** se k prapodivné skupince otočil s nadějí v hlase.

„Uděláme všechno pro to, abychom vás zachránili. Teď ale musíme jít, protože nás čeká spousta práce,“ rozloučil se a kývl na své kamarády, kteří se k němu okamžitě přidali.

„My se vrátíme,“ slíbila jim na odchodu **Dáša**.

„Ale bude to chvílku trvat,“ dodal **Adam** a všichni tři pak společně strašidla opustili a vyšli ven.